

Номінація «Сімейні династії»

Сорока Д., учениця 9-В класу

ХГ № 82

Майстри великих сенсацій

Як доказати свою правоту в спорті?

Результатом.

В.Іванов

З дитинства я мріяла стати зіркою бальних танців. Як зараз пам'ятаю, що дивилася по телебаченню своїх кумирів і уявляла себе поруч із ними.

Кожна людина має свою мету в житті. Мета з'являється несподівано, а потім стає сенсом твого життя.

Спорт. З гордістю можу заявити, що я спортсменка. Ще з п'яти років займаюся бальними танцями, маю неабиякі успіхи. Та найголовніше - у моїй родині найближчі родичі досягли неймовірних висот у спорті. Мій дідусь Сорока Ярослав Михайлович - чемпіон СРСР з біатлону. Ще маленькою, коли я була вдома у бабусі та дідуся, із великим захопленням дивилася на блиск великої кількості медалей, дивувалася, скільки ж праці, зусиль, наполегливості вкладено в ці нагороди.

*Мастер спорта международного класса
Ярослав Сорока*

Приємно усвідомлювати, що дідусь сам досягав висот, яких неспроможні досягти навіть спортсмени, з якими працюють визнані тренери.

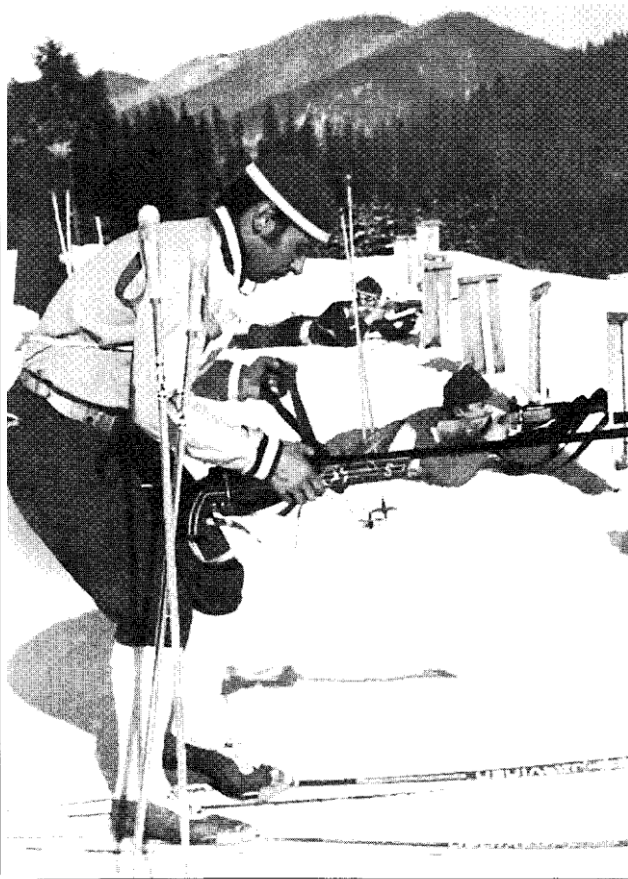
1965 рік. Дідусь вперше став чемпіоном УРСР. Ця подія теж була не зовсім звичайним явищем, адже він був самоуком. У графі тренер писав - «самостійно».

1971 рік - чемпіон СРСР в особистій гонці, естафеті з біатлону.

Уже в січні 1975 року дідусь здобув ще одну важливу перемогу. І сталося це зовсім недалеко від рідного дому в карпатському селищі Славське, де розгорнулися баталії 1 зимової Спартакіади динамівців соціалістичних країн, яка зібрала багатьох спортсменів - біатлоністів зі світовим іменем. Початок гонки був не кращим для дідуся Ярослава - два штрафи на першому вогневому рубежі. Але далі він стріляв без промаху з відмінним результатом - 1:19, 47,0. Виграв гонку, виконав норматив майстра спорту міжнародного класу.

Сорока на трасе Петрозаводска

Ярослав Сорока на огневом рубеже

1973 рік. Чемпіонат СРСР з біатлону. У головній двадцятикілометровій гонці зі стрільбою він пропустив вперед лише олімпійського чемпіона Олександра Тихонова. А в естафеті 4 x 7,5 км, де обидва виступали в динамівській команді, золоті медалі отримали разом. Журналісти «обіграли» цю перемогу по - своєму, хоч вони і не уточнили, що в четвірці прославлених, які здобули основний приз, Сорока Ярослав був чи «не білою вороною», майже випадковим героєм. Не могли зрозуміти, як саме він, нікому не відомий, пробився у «вищий світ» еліти стріляючих лижників Союзу, Європи, світу. Де вчився стріляти і бігати на трасі так, що позаду нього залишилися найпрославленіші колеги по п'єдесталу, які проходили курс спортивних наук у найвідоміших тренерів країни. Адже професійних шкіл із біатлону майже не було, це всі знали точно. Дідусь Ярослав, напевно, далеко не перший, кого її Величність Випадок несподівано вивів у чемпіони, зробив відомим.

У нашій родині є ще одна спортсменка - Багіянц Алла Миколаївна, моя бабуся. Не дивлячись на мініатюрну поставу, це не завадило їй стати чемпіонкою світу з велоспорту.

Мастер спорта Алла Багіянц

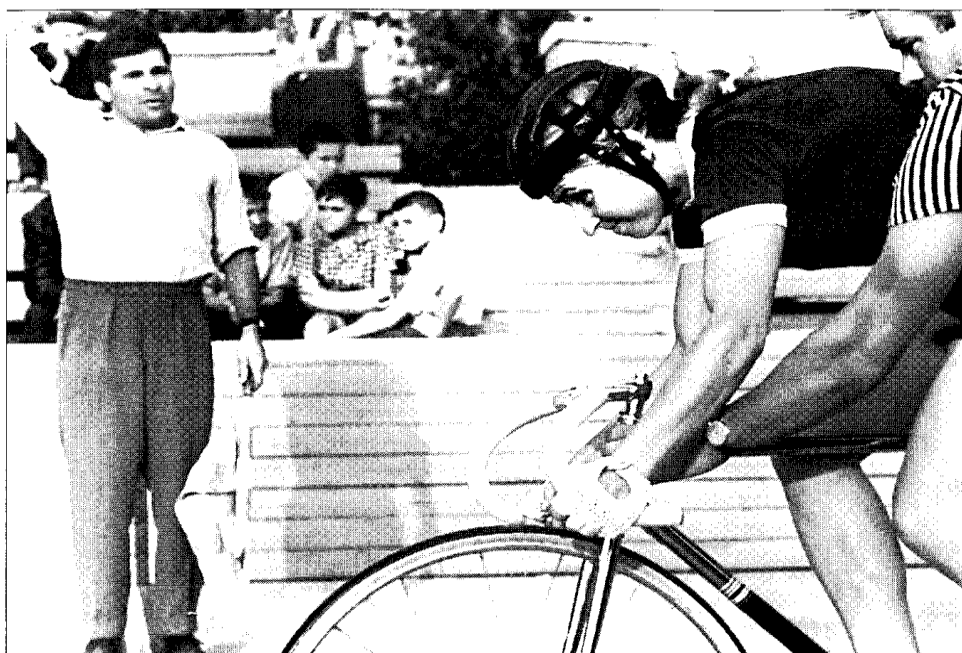
60- ті роки... Трьома китами світового жіночого спринту журналісти нарекли чемпіонок світу: росіянок Галину Єрмолаєву, Валентину Савіну і нашу землячку Ірину Кириченко. Еталоном трекової гонщиці може служити будь-яка з них, але приваблива харків'янка Алла Багіянц, що своєю мініатюрністю нагадувала приму художньої гімнастики, у кінці того шостого десятиліття все настирніше доводила, що китів зовсім не три, а щонайменше - чотири. У всякому випадку трьом визнаним, титулований все частіше стало «діставатися» від менш досвідченої суперниці. І на п'єдестал пошани Алла підіймалася все вище й вище.

Алина дорога у великий спорт розпочалася у 1953 році. Худенька, мініатюрна школярка прийшла в динамівську секцію до тренера велоспорту А. Чорного. Там розгортався бій. Спорт - не проста річ. Алла зрозуміла, що до великих зусиль у тренуваннях їй потрібні ще й знання в галузі психології.

1963 рік. У Тулі на матчі міст першої групи Алла, як писали тоді газети, провела гострий поєдинок зі всіма трьома зірками велоспорту - Єрмоловою, Савіною, Кириченко. Їм довелося відступити переддивовижною винахідливістю, майстерністю і характером завжди «тихої» Багіянц. Жодні всесоюзні, республіканські змагання не обходилися без того, щоб Алла не здобула перемоги.

1967 рік - чемпіонка світу з велоспорту. У серпневі вечори, коли на прославленому римському «Велодромі олімпійко» розігрувалися нагороди чемпіонату світу, привабливу харків'янку дружно назвали королевою спринту. Золоту медаль трекової програми завоювала вона, вигравши титул чемпіонки світу в індивідуальній гонці на три кілометри, і оновила в тому сезоні три світових рекорди, стала заслуженим майстром спорту СРСР.

Почесті... Прийшли, звичайно, і вони. Але Алла продовжувала залишатися сама собою. Навіть завойований такими нелегкими зусиллями значок заслуженого майстра спорту в неї, здається, на людях так ніхто і не побачив. Істинно рицарської скромності у неї можна б повчитися багатьом нашим нинішнім чемпіонам.

Алла стартує в гонці. Стартер — Владимир Столяров

Державна стипендія, призначена Багіянц Аллі Миколаївні Президентом України 17 лютого 2001 року в числі видатних діячів фізичної культури і спорту України, ще раз підкреслила заслуги перед Батьківщиною цілеспрямованої харків'янки.

Коли я стала дорослою і дізналася про славу бабусі Алли та дідуся Ярослава, то намагалась уявити, яких зусиль треба докласти заради того, щоб стати прославленою чемпіонкою.

Я пишаюся тим, що виховуюсь у родині чемпіонів!